

Arrest

nr. 238 744 van 17 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 augustus 1998.

Op 2 januari 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 september 2019 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 9 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kosa (district Nerkh, provincie Maidan Wardak). Uw vader is van Pashtoense origine, uw moeder is Tadzjiekse. Onderweg naar België raakte u gescheiden van uw ouders en twee zussen.

U ging naar school maar ook naar de madrassa. Zowel de school als de madrassa staan onder de controle van de Taliban. De Taliban kwamen naar de madrassa en spraken er over de jihad tegen de Amerikanen. Jullie zouden daar moeten aan meewerken. U moest ook zakken met een u onbekende inhoud (u vermoedt explosieven) naar de mullah brengen. Die had banden met de Taliban. Op een dag kreeg u de boodschap dat u de daaropvolgende vrijdag na het gebed met een groep naar Pakistan zou vertrekken. De Taliban zouden u daar aan een militaire training onderwerpen, waarop u naar Afghanistan zou terugkeren om er tegen de Amerikanen te vechten. U voelde daar niets voor en vertelde dit thuis tegen uw vader. Hij ging met de 'qari' en een commandant van de Taliban praten, maar zij hielden vol dat u naar Pakistan moest. Omdat u dus niet kwam opdagen, zijn twee leden van de Taliban naar uw huis gekomen. Terwijl u zich in de woonkamer schuil hield, maakte uw moeder hen wijs dat u er niet was. De volgende dag vertrok u met uw familie naar het naburige Maidan Shahr. Uw vader baatte daar een apotheek uit, en jullie konden onderduiken bij zijn handelspartner. Jullie zouden daar nog vijftien dagen zijn gebleven alvorens Afghanistan te verlaten.

In die periode ontving uw vader een brief van de overheid. De overheid bleek op de hoogte van het feit dat uw vader, die arts/verpleger was, geregeld werd opgeroepen door de Taliban, die hem dan dwongen om hun gewonde strijders te gaan verzorgen. De malik van jullie dorp had de komst van die brief al via de telefoon aangekondigd, en eerder had uw vader in zijn winkel al het bezoek gekregen van personen van de Afghaanse inlichtingendiensten. Zij eisten dat uw vader de Taliban niet langer zou helpen, maar de autoriteiten zou vertellen wie hij had verzorgd en waar deze personen van de Taliban zich schuil hielden. In de brief vroeg men u en uw vader zich te melden bij de autoriteiten. Jullie beiden werden beschuldigd van collaboratie met de Taliban.

Om deze redenen besloten jullie Afghanistan samen te verlaten. Het was nabij de grens tussen Iran en Turkije dat u uw ouders en zussen uit het oog verloor. U reisde alleen verder, en via Turkije, Bulgarije, Servië, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. Het was Nieuwjaar toen u hier arriveerde. Op 2 januari 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door zowel de Taliban als de autoriteiten wordt gezocht. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een brief van een klinisch psycholoog. Na het onderhoud heeft u nog een tweede brief van uw psycholoog overgemaakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart bij het begin van het onderhoud dat u hier een psycholoog raadpleegt en overhandigt een attest. In dit attest wordt gesteld dat u kenmerken van een klinische depressie vertoont, waarbij wordt gewezen op uw depressieve stemming, slapeloosheid, vermoeidheid, concentratie- en geheugenproblemen, etc.. Dient in dezer echter te worden opgemerkt dat er zich tijdens uw gesprek op het CGVS geen problemen hebben voorgedaan en u nergens aangaf het onderhoud niet te kunnen doen. Daarenboven werd er u duidelijk aangegeven dat u ten allen tijde een pauze kon vragen moest u daar nood aan hebben (CGVS p.3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

U heeft ten eerste verklaard dat u naar de madrassa ging, daar in contact kwam met de Taliban en dat zij u vroegen met hen samen te werken. Zo beweert u dat u “van tijd tot tijd” “zakken” of “dozen” naar de mullah moest brengen. Gevraagd wat er in die zakken zat, antwoordt u meermaals dat u het niet weet (CGVS, p.11). Echter suggereert u vervolgens dat de dozen of zakken explosieven bevatten, al is het geheel onduidelijk waarop u zich dan wel baseert om zulks te denken: u zegt louter dat dit nu eenmaal de business van de Taliban is (CGVS, p.11, 12).

U zegt voorts dat u niet mocht zien wat er in die zakken zat, wat opmerkelijk is. Immers blijkt hieruit een gebrek aan vertrouwen, terwijl men u enige tijd later toch zou hebben gevraagd om de groep te vergezellen die in Pakistan een militaire opleiding zou krijgen. U zou zelfs de afgevaardigde van de leider van de groep worden (CGVS, p.10). De leider van die groep, S. (...) genaamd, zou u ook niet hebben willen zeggen welke de inhoud van die zakken was. Het is erg merkwaardig dat u enerzijds laat uitschijnen dat de Taliban in u geloofden, getuige daarvan het feit dat u later zou zijn uitgenodigd om mede de groep te leiden die naar Pakistan zou vertrekken, maar dat u anderzijds blijkbaar niets mocht weten over de precieze aard van de activiteiten van de Taliban. Bovendien, stel dat men inderdaad geen enkel vertrouwen in u zou hebben gesteld, dan kan niet worden ingezien waarom de Taliban deze zakken of dozen niet zelf aan de mullah bezorgden. Verder is het niet aannemelijk dat de Taliban explosieven via meerdere tussenpersonen (eerst S. (...), vervolgens u) aan de mullah zouden bezorgen, om die dan vervolgens weer in ontvangst te nemen. Mochten zij werkelijk explosieven van de ene naar de andere plaats willen brengen, dan zouden zij ongetwijfeld gerichter te werk gaan. Voorts wijst het CGVS op het feit dat u bij de DVZ nog beweerde dat jullie “verschillende keren” dergelijke pakketten moesten bezorgen (vragenlijst d.d. 8 juli 2019), terwijl u tijdens het onderhoud bij het CGVS zegt dat u dit één of twee keer deed (CGVS, p.11). Ook dat laatste is een weinig precies antwoord.

Verder heeft u verklaard dat u het slachtoffer werd van een gedwongen rekrutering: de Taliban zouden u in Pakistan wilden opleiden voor de heilige oorlog tegen de Amerikanen. Wat dat betreft, merkt het CGVS vooreerst op dat het hoe dan ook niet aannemelijk is dat u naar Pakistan zou worden gestuurd met het oog op het volgen van een doorgedreven, langdurige militaire training om dan later tegen de Amerikanen te vechten, zonder dat eerst werd nagegaan of u wel gedreven was om u in te zetten voor de jihad. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat de Taliban eerst zouden nagaan of het nut (en slaagkans) heeft om energie en middelen in te zetten om u klaar te stomen voor dergelijke missie.

Hoewel de Taliban hadden voorzien dat u de afgevaardigde van S. (...), de leider van de groep, zou worden, weet u voorts niet waar in Pakistan deze training zouden plaats vinden (CGVS, p.13, 14) en is het u niet duidelijk of die training zes maanden dan wel een jaar in beslag zou nemen (CGVS, p.14). Of de groep uiteindelijk naar Pakistan vertrokken is, kan u merkwaardig genoeg ook niet zeggen (CGVS, p.21). Nochtans zouden zij op vrijdag weggaan, en verliet u het dorp pas op zaterdag (CGVS, p.22). U argumenteert dat u bedroefd was door wat er gebeurde en niet aan dergelijke zaken dacht, wat uiteraard niet kan overtuigen (CGVS, p.22). Tot slot merkt het CGVS op dat u tijdens het onderhoud bij de DVZ geen melding maakte van dit motief voor vertrek, met name de vraag van de Taliban om een militaire training te volgen in Pakistan. U beaamt dat u dit niet ter sprake bracht (CGVS, p.22). Gezien uit uw huidig relaas moet blijken dat net dit element aanleiding zou hebben gegeven tot uw vertrek uit het dorp, is dit opnieuw zeer merkwaardig.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw beweerde problemen met de Taliban geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft uw verklaring als zouden u en uw vader ook vervolging vanwege de Afghaanse autoriteiten dienen te vrezen, merkt het CGVS op dat ook uw relaas daaromtrent allerm minst heeft kunnen overtuigen. Ten eerste is het zo dat u uw vrees deels in verband brengt met uw zogezegde collaboratie met de Taliban (CGVS, p.17, 18) die hierboven al ongeloofwaardig bevonden werd. Verder zegt u dat de Afghaanse overheid jullie ook zou viseren omwille van de activiteiten van uw vader, die als arts, verpleger en/of apotheker de Taliban zou hebben geholpen. Dient evenwel te worden opgemerkt dat van een samenwerking in de echte zin van het woord nooit sprake is geweest. Weliswaar zou uw vader volgens uw verklaringen geregeld gewonde strijders van de Taliban hebben verzorgd, echter moet uit uw verklaringen ook blijken dat hij dit nooit op vrijwillige basis deed: u stelt dat uw vader daartoe

“gedwongen” werd (CGVS, p.17). Waarom de autoriteiten iemand zouden viseren die in deze veeleer slachtoffer is, blijft onduidelijk. Over die “hulp” aan de Taliban heeft u overigens weinig info. U heeft geen idee naar welke plaats uw vader zou zijn meegenomen om de gewonden te verzorgen, u kan ook niet zeggen of hij telkens naar dezelfde locatie gebracht werd (CGVS, p.21). Dit is bijzonder vaag en roept vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder verbaast het dat uw vader altijd al (“sinds we in leven zijn”, “sinds hij dokter is” - CGVS, p.17) gewonde strijders zou hebben geholpen maar dat hij daar pas recent problemen door zou hebben gekregen. Zelf zegt u niet te weten hoe dit komt, al meent u dat de dorpelingen misschien spioneerden voor de autoriteiten en melding hadden gemaakt van jullie vertrek naar Maidan Shahr, dat de autoriteiten jullie daarom kwamen zoeken (CGVS, p.19). Dat dergelijke uitleg weinig steek houdt, hoeft geen betoog. Over de problemen die uw vader met de inlichtingendiensten zou hebben gehad, bent u eveneens erg onduidelijk. U “denkt” dat de inlichtingendiensten uw vader hebben ondervraagd, vervolgens zegt u dat ze hem niet ondervroegen (CGVS, p.17). Zij zouden uw vader “één of twee keer” in zijn winkel hebben bedreigd (CGVS, p.18), wat opnieuw weinig precies is. Van andere waarschuwingen heeft u geen weet (CGVS, p.18). Dergelijke zeer vage verklaringen ondermijnen uw relaas in ernstige mate.

Wat betreft het motief dat u op het einde van het onderhoud heeft aangebracht, met name het seksueel misbruik waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, merkt het CGVS volgende zaken op. Ten eerste is het zo dat u praat over de qari's in de moskee die uw lichaam en gezicht zouden hebben aangeraakt (CGVS, p.19). Dat u het eerst heeft over “één of twee” qari's, om vervolgens toch van twee qari's te spreken (CGVS, p.19), alsook de vaststelling dat u behalve hun naam geen info heeft over deze personen (CGVS, p.20), doet ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van dit motief. Ook het feit dat u een afwijkend relaas bracht bij de DVZ, namelijk dat u moest gaan logeren bij de Taliban, dat zij de bedoeling hadden u te verkrachten maar dat u niet geweest bent (vragenlijst van 8 juli 2019, vraag 3.5), maakt dat kan worden getwijfeld aan uw verklaringen omtrent dit misbruik. Bovendien kon worden vastgesteld dat ten aanzien van het CGVS geen verklaringen wilde afleggen over deze feiten, waardoor een objectieve beoordeling van dit element in uw relaas quasi onmogelijk wordt. Gevraagd of u dit wel ter sprake bracht tijdens uw sessies bij de psycholoog, gaf u aan dat u dit niet deed (CGVS, p.23). In samenspraak met uw advocaat kreeg u de mogelijkheid om dit alsnog te doen. Echter, in het attest dat enkele dagen na het onderhoud aan het CGVS werd overgemaakt, wordt louter vermeld dat tijdens de sessies verschillende thema's aan bod komen, waaronder ook traumatische ervaringen m.b.t. seksueel misbruik, zonder dat dit verder wordt gepreciseerd. Dit alles doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen m.b.t. het seksueel misbruik waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest.

Tot slot merkt het CGVS op dat het weinig aannemelijk is dat u elk contact met uw familie verloor, zoals u heeft beweerd. U verklaart dat u aan de grens tussen Iran en Turkije gescheiden geraakte van de rest van het gezin. Echter is het zeer onwaarschijnlijk dat men dergelijke zaken niet zou voorzien bij het vertrek, en niet de nodige afspraken zou maken om het contact na dit soort voorvallen te herstellen. U zegt dat u geen telefoon had, noch een telefoonnummer. Het valt maar moeilijk te geloven dat een volwassen lid van de familie dusdanig onvoorbereid deze risicovolle reis besluit aan te vatten. Evenmin aannemelijk is dat u er nu op geen enkele manier zou in slagen een kennis, een familielid of een vriend in Afghanistan te contacteren. U beweert dat u geen enkel telefoonnummer heeft en dat daar bovendien geen internet is, een uitspraak die niet alleen ongeloofwaardig is maar die u bovendien op geen enkele manier staakt. Dat u de hulp van het Rode Kruis heeft ingeroepen om uw familie terug te vinden, hoeft overigens nog niet te betekenen dat u niet weet waar uw familie zich momenteel bevindt (CGVS, p.4-6).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u de door u ingeroepen asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk

gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn

geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara bevestigt uw identiteit en herkomst, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het document van het Rode Kruis bevat louter algemene informatie en bewijst niet dat u niet op de hoogte zou zijn van de verblijfplaats van uw familie. In het eerste attest van uw psycholoog wordt melding gemaakt van een sterk vermoeden van klinische depressie. Echter merkt het CGVS op dat mentale moeilijkheden u niet ontslaan van uw plicht om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. In het tweede attest wordt louter opgesomd welke thema's tijdens de therapie worden besproken (verlies van cultuur, groei naar volwassenheid, onzekerheid over de familie, etc.). Geen van de documenten herstelt het geloof in de asielmotieven die u heeft aangebracht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De middelen

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 48/4, §2, b-c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" en artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b-c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij:

De verzoekende partij zet haar middelen als volgt uiteen:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

-zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij, zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 2 januari 2019.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker over zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker vreest het slachtoffer te worden van de vervolgingen door de Afghaanse overheid omwille van hun (ook zijn vader) samenwerking met de Taliban.

Verzoeker vreest eveneens vervolgd te worden door de Taliban indien hij niet meewerkt.

Verzoeker heeft eveneens het slachtoffer geworden van de seksuele misbruik door de Taliban.

Verzoeker heeft het zeer moeilijk en schaamt zich dood over deze feiten te praten.

Wat betreft de subjectieve vrees wenst verzoeker te verwijzen naar zijn verklaringen bij het gehoor CGVS.

Wat betreft zijn objectieve vrees wenst verzoeker te verwijzen naar de hieronder staande landeninformatie:

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines blijkt het dat de de “civilians suspected of supporting anti-government elements” opgenomen zijn in de lijst van risicoprofielen in Afghanistan:

“[...]”

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen. Bovendien zal de lokale autoriteiten verzoeker als een bedreiging zien.

Dat dit middel gegrond is.”

en

“Verzoeker meent dat hij omwille van zijn geloof het risico zal lopen om vervolgd te worden door zowel de overheid als de taliban.

Door de overheid:

Omdat verzoeker en zijn vader met de Taliban samengewerkt hebben. Verzoeker zal overal tegengehouden worden door de ordediensten en aan de controle onderworpen worden. De overheid zal verzoeker dwingen om de taliban te verklikken.

Verzoeker zal geen keuze hebben dan mee te werken.

Het meewerken betekent ook zijn eigen doodvonnis schrijven door de Taliban.

Verzoeker zal in het land van herkomst gezien worden als iemand die de AGE's steunt.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines blijkt het dat de de “civilians suspected of supporting anti-government elements” opgenomen zijn in de lijst van risicoprofielen in Afghanistan:

“[...]”

Verzoeker meent dat verweerster nagelaten heeft om dit punt te onderzoeken gestaafd met de objectieve landeninformatie.

Door de Taliban:

Verzoeker is weggevlucht en de instructie van de Taliban niet gevolgd. Taliban heeft mensen zoals verzoeker en zijn vader broodnodig in hun strijd.

Verzoeker meent dat verweerster nagelaten heeft om aan hem het voordeel van twijfel te verlenen. Verzoeker kampt met de psychologische problemen en hij is onder behandeling. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar het medische attest dat hij voorgelegd heeft.

Verweerster verwijst naar pagina van 11 van het gehoor en ze stelt dat verzoeker suggereert dat in deze dozen of zakken explosieven zaten.

Verzoekers raadsman heeft pagina 11 van het gehoorverslag gelezen en het volgende vastgesteld:

“[...]”

Zoals uw Raad leest, heeft verweerster zelf een suggestieve vraag gesteld.

Verzoeker heeft niets gesuggereerd. Verweerster heeft tot 2 keer toe deze worden zelf gesuggereerd.

Eruit blijkt dat het dossier van verzoeker op een niet zorgvuldige wijze onderzocht is geweest.

Verweerster stelt dat verzoeker bij de DVZ gesteld heeft dat hij verschillende keren explosieven terwijl bij de DVZ een of 2 keer gesteld heeft.

Ten eerste:

2 keer is ook verschillende keren. Toch?

Ten tweede:

Verzoeker heeft in de vragenlijst van het CGVS het woord ‘wij’ gebruikt. Verzoeker heeft niet gezegd dat ik.

Zie zijn verklaring onder vraag 5 waarin het volgende staat:

[...]

Zie eveneens pagina 11 van het gehoorverslag CGVS waarin het volgende staat:

Van tijd tot tijd kregen we dozen, zakken in de moskee.

Verzoeker heeft tijdens beide gehoren over hun taak in meervoud gesproken.

Verzoeker heeft 2 keren vermeld wanneer bij het gehoor van het CGVS precies de vraag gesteld was over het aantal keren dat hij persoonlijk uitgevoerd heeft.

Verzoeker meent dat verweerster zijn verklaringen uit zijn context haalt en tegen hem te gebruiken.

Dit is een bewijs dat dit dossier niet op een zorgvuldige wijze behandeld is.

Verweerster hecht geen geloof dat verzoeker naar Pakistan zou genomen worden om deel te nemen in de training.

Verweerster stelt dat Taliban eerste had kunnen nagaan of u gedreven bent.

Verzoeker meent dat zowel hij als zijn vader ten dienste stond van Taliban. De taliban hadden geen reden om aan de gedrevenheid van verzoeker en zijn vader te twifelen.

Verzoeker meent dat Taliban gezegd hebben om hem voor de training naar Pakistan mee te nemen.

Wat hun verdere plannen waren over verzoeker in Pakistan is niet duidelijk.

Toen Taliban verzoeker voor het eerst naar Madrassa saken, hebben ze niet gezegd dat ze hem seksueel willen misbruiken. Hij werd in madrassa gesproken om de religie en Islam te dienen. Maar hij is wel het slachtoffer van geworden.

Dezelfde kan over Pakistan gezegd worden.

Out of box denken!!!!

Verweerster stelt dat verzoeker niet wist voor hoelang hij naar Pakistan moest gaan. Verzoeker meent dat hij wel verteld heeft 6 maanden of 1 jaar.

Verzoeker heeft de namen gegeven van de dorpelingen die naar Pakistan meegenomen waren. (zie pagina 14) over [S.] en [Sh.]

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet wist of de groep vertrokken was naar Pakistan.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 24 van het gehoorverslag waarin staat dat hij het vertrek gepland was voor vrijdag. Verzoeker is sinds woensdag niet meer naar madrassa gegaan. Verzoeker is op zaterdag dan weggegaan.

Zie hoe onredelijk een dossier behandelaar kan zijn?

Spijkers op laag water zoeken zeggen ze in Vlaanderen.

Verweerster stelt dat verzoeker op pagina 22 van het gehoorverslag gezegd heeft dat hij dit element niet bij de DVZ vermeld heeft.

Verzoeker leest pagina 22 en stelt het volgende vast:

“[...]”

Verweerster heeft het woord ‘DVZ’ niet in het gehoorverslag vermeld.

Verzoeker meent dat hij vermeld heeft waarom ze als een gezin het land ontvlucht hebben. De reden was dat in de brief dat ze ontvangen hebben van de overheid de naam van verzoeker ook vermeld stond.

Verzoeker heeft alle nodige stappen ondernomen om zijn familie te traceren maar tevergeefs.

Het Rode Kruis is op dit moment op zoek naar zijn ouders.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker

Verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en c vreemdelingenwet

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn jonge leeftijd, door zijn mentale problemen en door het feit dat hij seksueel misbruikt is geweest. Verzoeker is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom in het district en dorp van verzoeker geen sprake is van willekeurig geweld.

Verweerster verwijst algemeen naar de provincie Wardak.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende landen informatie en hij meent dat in zijn dorp en district wel sprake is van willekeurig geweld:

October 2019 | HRW – Human Rights Watch

Afghanistan

Report on human rights abuses committed by CIA-backed Afghan special forces during raids between late 2017 and mid-2019 (assaults and arbitrary detentions; extrajudicial killings; raids on medical facilities; other topics)

Afghanistan: CIA-Backed Forces Commit Atrocities (Special or Analytical Report, English)

Assaults, Arbitrary Detentions, and Summary Executions during Night Raids 21 Summary
Executions in Zurmat, Paktia 24 Summary Execution
in Nerkh, Wardak 26 Summary Execution, Enforced Disappearances in Panjwai, Kandahar [...] Summary Execution in Nerkh, Wardak
Nerkh district in Wardak province has been a contested area for at least a decade, with a history of special operations abuses against local civilians.⁷¹ As of mid-2019, the Taliban dominated much of the district. Clashes between Afghan security forces and the Taliban have been frequent. [...] ., an ustad (teacher) and elder from Pair Dad village in Nerkh, told Human Rights Watch that NDS 01 activity had increased in recent months: 01 activity is very high. Every week there is something. They just appear, and civilians are the most affected. [Recently] there have been operations in eight villages. They blow up the houses. [...] Over a period of months, US special forces had detained 18 Nerkh men whose bodies were found in a shallow grave near the base or elsewhere in the vicinity. UNAMA stated that the disappearances and killings—if proven to be the responsibility of a party to the conflict—amounted to war crimes. [...] Assaults, Arbitrary Detentions, and Summary Executions during Night Raids * Summary Executions in Zurmat, Paktia * Summary Execution in Nerkh, Wardak * Summary Execution, Enforced Disappearances in Panjwai, Kandahar * Summary Executions in Rodat, Nangarhar * Summary Executions in Maiwand, Kandahar * Summary Executions in Dehbala, Nangarhar * Witness to a Night Raid * IV.

https://www.ecoi.net/en/file/local/2019205/afghanistan1019_web.pdf

Uw Raad leest dat de situatie in Nerkh district zeer gevaarlijk is. Verweerster heeft nagelaten om met dit punt rekening te houden en aan verzoeker sub beschermingsstatus toe te kennen.

KABUL - Preliminary findings from the UN Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) indicate that 12 civilians were killed Sunday in an airstrike in Maidan Wardak province during operations conducted by Pro-Government Forces in the area.

<https://unama.unmissions.org/preliminary-findings-indicate-airstrike-killed-12-civilians-maidan-wardak-province>

Heartbroken Masehur Rehman, 38-year-old resident of Maidan Wardak province, is one of many unfortunate Afghans who still survive the raging war, but could not save their loved-ones from its cruel clutches.

Rehman said he lost all of his family -- wife, four daughters, three sons and nieces -- in one night's dreadful air raid by the pro-Government forces last week.

<https://www.aa.com.tr/en/asia-pacific/shocking-surge-in-violence-inflicts-massive-toll-on-afghans-/1530481>

According to a report by the United Nations Assistance Mission, in the first nine months of 2019 the UN documented 2,563 civilians killed and 5,676 injured, which is similar to the same period from last year; however, in the third quarter—July 1 to September 30--UNAMA documented an unprecedented spike in civilian casualties, with 1,174 civilian deaths and 3,139 injured.

<https://tolonews.com/afghanistan/civilian-casualties-have-spiked-un>

Seven Civilians Reportedly Killed In Maidan Wardak Airstrike

<https://tolonews.com/afghanistan/seven-civilians-reportedly-killed-maidan-wardak-airstrike>

WARDAK, Oct. 10 – Late Wednesday, 10 commandos were killed and 6 more were wounded as Mujahideen surprised the enemy special forces in Syed Abad district of Wardak province.

<http://alemarahenglish.com/?p=53256>

At least three policemen were killed, and two of the governor's security guards were wounded, in a car bomb in Maidan Shahr, capital of Maidan Wardak province, sources said.

<https://tolonews.com/afghanistan/spokesman-governor-wardak-survives-car-bomb>

However, a resident of Maidan Wardak, Mohammad Bashir Ghafarzai, in a Facebook post said that 14 civilians had been killed in last night's airstrikes and raids in three villages of Jaghato district.

<https://www.pajhwok.com/en/2019/07/14/20-taliban-4-civilians-killed-wardak-airstrikes>

Some Wardak hospitals closed after Taliban threats

<https://www.pajhwok.com/en/2019/07/16/some-wardak-hospitals-closed-after-taliban-threats>

Dozens of families were forced to flee their homes and lands after Taliban launched an offensive on Sarchashma neighborhood, an area mostly populated by the Hazaras in Jalrez district of Maidan Wardak province. The offensive was carried out around 03:00 PM on Friday, August 23, and lasted for nine hours.

<https://kabulnow.af/2019/08/dozens-of-families-flee-homes-as-taliban-launch-attacks-in-maidan-wardak/>

62 Taliban Red Division Fighters Killed in Maidan Wardak

Security officials reported at least 62 fighters of Taliban's so-called Red Division were killed, and 11 others were wounded in operations and airstrikes carried out by Afghan forces in Chak district in Maidan Wardak province last night.

<http://reporterly.net/live/newsfeed/thursday-may-30/62-taliban-red-division-fighters-killed-in-maidan-wardak/>

4 Taliban militants killed in Maidan-Wardak

<http://www.bakhtarnews.com.af/eng/security/item/4259-4-taliban-militants-killed-in-maidan-wardak.html?tmpl=component&print=1>

Two separate air attacks over the weekend killed at least 21 civilians in Afghanistan, including 14 children, the UN said.

In a statement late on Tuesday, the UN Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) said the 21 dead included 12 members of a family, as US and Afghan forces ramp up aerial bombings against armed groups.

Citing "preliminary findings", UNAMA said the 12 family members were killed on Sunday in an air attack in the eastern Maidan Wardak province during an Afghan military operation.

<https://www.aljazeera.com/news/2018/09/21-afghan-civilians-killed-separate-air-strikes-180926151432415.html>

<https://unama.unmissions.org/preliminary-findings-indicate-airstrike-killed-12-civilians-maidan-wardak-province>

Taliban kill 'more than 100 people' in attack on Afghan military base

This article is more than 9 months old

Attackers detonated car bomb inside complex in Maidan Wardak province, say officials

<https://www.theguardian.com/world/2019/jan/21/taliban-kill-more-than-100-in-attack-on-afghan-military-base>

Een Taliban commandant is vermoord.

<http://www.nooraf.tv/1396/06/16/%DB%8C%DA%A9-%D9%81%D8%B1%D9%85%D8%A7%D9%86%D8%AF%D9%87-%D9%85%D8%B4%D9%87%D9%88%D8%B1-%D8%B7%D8%A7%D9%84%D8%A8%D8%A7%D9%86-%D8%AF%D8%B1-%D8%AD%D9%85%D9%84%D9%87-%D9%87%D9%88%D8%A7%DB%8C%DB%8C-%D9%86/>

2.1.2. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat zij vreest gedood te worden door de taliban. Zij verklaart dat haar vader, een verpleger die een apotheek openhield, gedwongen werd om de taliban medisch bij te staan. In de madrassa werd de verzoekende partij meerdere malen aangesproken door de taliban. Zo moest zij enkele zakken van de madrassa naar de moskee brengen. Daarna werd aan haar gevraagd om mee te strijden met de jihad. Zij verklaart dat haar werd gezegd dat ze mee moet met een andere groep jongens naar Pakistan om daar een training te krijgen. Zij weigert en vraagt aan haar ouders om hulp. Haar vader probeert te bemiddelen, maar er wordt besloten dat de verzoekende partij mee moet naar Pakistan als afgevaardigde van de lokaal gekende talib. De verzoekende partij verklaart tevens dat zij seksueel misbruikt werd door enkele talibanleden. Rond dezelfde tijd krijgt de vader van de verzoekende partij een brief van de overheid aangaande haar samenwerking met de taliban. De verzoekende partij verklaart dat de overheid haar vader in de gaten hield. Het gezin van de verzoekende partij, haar vader, moeder en twee zussen, besluit dan om samen te vluchten. Onderweg naar Europa raakt de verzoekende partij gescheiden van de rest van haar gezin.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de volgende stukken neer: een kopie van haar taskara, een brief van het Rode Kruis en twee brieven aangaande haar psychologische begeleiding in België. In een aanvullende nota legt de verzoekende partij nog drie andere stukken neer: een overzicht van haar medisch dossier, de resultaten van een bloedtest en een tracing request van het Rode Kruis.

De taskara van de verzoekende partij bevat identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Dit stuk heeft geen betrekking op haar vluchtrelaas.

Het document van het Rode Kruis bevat enkel algemene informatie en kan de verklaringen van de verzoekende partij aangaande haar vluchtrelaas niet staven. Uit het voorgelegde tracing request kan alleen worden afgeleid dat de verzoekende partij gevraagd heeft aan het Rode Kruis om haar familie te zoeken. Dit stuk heeft verder geen betrekking op de kern van haar vluchtrelaas.

De brieven van de psycholoog tonen aan dat de verzoekende partij psychologische begeleiding volgt in België. Uit de overige medische stukken blijkt dat de verzoekende partij meerdere malen in België een arts heeft bezocht omwille van rugpijn en voor psychologische begeleiding. Deze stukken op zich kunnen de verklaringen van de verzoekende partij niet onderbouwen. De neergelegde resultaten van een bloedtest kunnen niets anders aantonen dan het feit dat de verzoekende partij een bloedtest heeft ondergaan en negatief heeft getest voor bepaalde ziekten. Dit stuk heeft geen betrekking op haar vluchtrelaas.

Gelet op de relatieve bewijswaarde en de inhoud van de documenten, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voormelde documenten in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad stelt vooreerst vast dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij een Afghaans staatsburger is en dat zij haar hele leven in het dorp Kosa in het district Nerkh, provincie Maidan Wardak woonde.

De verzoekende partij verklaart dat haar vader werd gedwongen om de taliban te helpen. Indien een talib gewond was, werd de vader van de verzoekende partij meegenomen. De verzoekende partij kan echter niet overtuigen met haar verklaringen. Zo kan zij niet precies duiden wat haar vader exact doet van werk. Zij spreekt doorheen haar verklaringen van een dokter, een verpleger, een assistent van een dokter en een apotheker. Wanneer haar wordt gevraagd welke van deze jobs haar vader nu echt uitvoert, stelt zij dat haar vader een verpleger is die samen met een partner een apotheek runt. De verzoekende partij kan echter geen verdere uitleg geven. Zo kan zij niet zeggen waar haar vader gestudeerd heeft (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 12-13 en p 16-17 en stuk 16, vragenlijst DVZ, vraag 5). Het is niet geloofwaardig dat de verzoekende partij, die stelt dat haar vader dit al hun *“hele leven”* doet, niet duidelijk kan stellen wat haar vader exact doet en waar hij dit zou hebben geleerd. Zelfs indien kan worden aangenomen dat de vader van de verzoekende partij een zekere medische achtergrond heeft, dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij aangaande het gedwongen werk van haar vader voor de taliban niet kunnen overtuigen. Zij kan immers slechts vage informatie geven over hoe deze samenwerking is begonnen en wat deze juist zou inhouden. Zo verklaart zij: *“De gewonde mensen kwamen niet naar ons huis. Ze stuurden andere mensen, die brachten vader dan naar daar”* (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 16).

De verzoekende partij antwoordt het volgende als haar gevraagd wordt sedert wanneer haar vader de gewonde taliban hielp: *“Sinds eerder al. Sinds we in leven zijn. Sinds vader die winkel heeft. Sinds hij dokter is”* (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 17). Dit zijn echter meerdere verschillende antwoorden. De protection officer vraagt om te verduidelijken:

“Sinds erg lang bedoelt u?”

Ja. Sinds erg lang. Hij hielp ook andere dorpelingen. Hij had geen andere keuze dan de taliban te helpen.

Hij werd gedwongen om hen te helpen?

Ja, ze verplichtten hem. Ze waren gewapend. Hij kon niet weigeren.”

(stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 17).

Deze verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van haar relaas daar de verzoekende partij geen verdere informatie over de bezigheden van haar vader kan geven en niet kan duiden hoe deze samenwerking tot stand is gekomen, dan enkel te stellen dat haar vader gedwongen werd. Zij geeft immers aan dat deze samenwerking reeds lange tijd aan de gang is. Het is dan ook niet geloofwaardig dat haar vader haar hierover niets meer verteld zou hebben.

Gelet op de lange 'gedwongen' samenwerking, komt het niet overtuigend over dat de vader van de verzoekende partij pas recent voor hun vertrek uit Afghanistan werd aangesproken door de overheid. Bovendien kan de verzoekende partij de exacte periode waarin haar vader voor het eerst werd aangesproken niet duiden. Zij komt niet verder dan te stellen dat dit gebeurde voor zij Afghanistan verlieten (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 17). De verzoekende partij kan ook maar weinig informatie verschaffen over de eigenlijke vraag van de overheid aan haar vader. Zo verklaart zij eerst dat "de intelligence" en "de NDS" hadden achterhaald dat haar vader met de taliban samenwerkte en dat ze hem vroegen om hiermee te stoppen en met de overheid mee te werken (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 16). Kort daarna beweert de verzoekende partij dat de overheidsdiensten haar vader zijn gaan waarschuwen:

"Heeft intelligence of NDS uw vader ooit ondervraagd?"

De dorpelingen spioneerden, ze zeiden tegen intelligence en NDS dat vader de taliban hielp. Ik denk dat ze mijn vader hebben ondervraagd.

U denkt dat? Of bent u het zeker?

Hoe? Wat?

Hebben ze uw vader ondervraagd? Ja of neen?

Neen, ze hebben hem niet ondervraagd. Maar ze verdachten hem. En dan stuurden ze iemand naar zijn shop. Om hem te informeren

Om hem te waarschuwen?

Hij zei tegen vader, we hebben info over u en zoon in de madrassa. U moet ons helpen, bij ons in dorp komen. In het dorp helpen."

Wanneer de protection officer later in het interview vraagt of haar vader nog meer waarschuwingen heeft gekregen, verklaart de verzoekende partij dat zij geen weet heeft van waarschuwingen, maar dat intelligence hem één of twee keer heeft bedreigd in de apotheek (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 18). Aldus kan de verzoekende partij geenszins concreet zeggen waarom de overheid haar vader zoekt, en zeker niet waarom zij gezocht zou worden. De verzoekende partij verklaart dat haar vader daarna nog een brief gekregen heeft over hetzelfde onderwerp, maar kan geenszins duiden wanneer hij deze brief concreet ontvangen heeft en wat er juist in deze brief stond. Het is niet aannemelijk dat haar vader niet aan de verzoekende partij zou vertellen wat de overheid juist van hen verwacht (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 18). Volgens de verklaringen van de verzoekende partij, was haar vader immers zo onder de indruk van deze brief en de bedreigingen van de overheid dat hij met het gehele gezin wou vluchten. Bovendien is het niet geloofwaardig dat de vader van de verzoekende partij vreesde om opgesloten te worden omwille van collaboratie met de taliban, terwijl er in de verklaringen wordt volgehouden dat de vader van de verzoekende partij werd gedwongen om samen te werken door gewapende talibanleden. Daarenboven dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat dit de ware reden is waarom zij Afghanistan heeft ontvlucht. Uit haar verklaringen blijkt immers dat voornamelijk haar vader door de overheid werd gezocht. De verzoekende partij kan met haar verklaringen niet overtuigen dat de overheid ook plannen had met haar. Zij geeft immers zelf aan dat de reden waarom zij Afghanistan is ontvlucht, is om niet door de taliban naar Pakistan gestuurd te worden. De verklaringen aangaande de overheidsdiensten beperken zich aldus tot het vluchtrelaas van haar vader en zijn *in casu* niet afdoende om internationale bescherming te bieden aan de verzoekende partij zelf.

Het persoonlijke vluchtrelaas van de verzoekende partij draait immers om haar problemen met de taliban. Zij verklaart dat haar werd gevraagd om naar een trainingskamp te gaan in Pakistan, maar dat zij dit heeft geweigerd en dat zij daarna met haar familie is gevlucht. Echter komen ook de verklaringen van de verzoekende partij aangaande haar relatie met de taliban niet geloofwaardig over.

De verzoekende partij is immers de zoon van de lokale verpleger, die wordt gedwongen om met de taliban mee te werken. Bijgevolg zou de taliban al op de hoogte zijn van de gevoelens van de familie van de verzoekende partij ten opzichte van de taliban en de jihad. Het is dan ook opmerkelijk dat de verzoekende partij wel naar de madrassa ging, die onder de controle van de taliban stond. De verzoekende partij verklaart dat de taliban naar de madrassa kwamen om te praten over de jihad. Zij zeiden dat de jihad verplicht was en dat zij de Amerikanen moesten verslaan. Zij zeiden verder dat de jongens in de madrassa eerst de koran moesten leren en dat zij daarna naar een andere plaats in Pakistan zouden worden gestuurd voor militaire training. De verzoekende partij verklaart dat zij meermaals werd aangesproken en dat haar werd gezegd dat wie weigerde, zou worden gedwongen (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 9-10). Volgens de verzoekende partij werd zij zo al twee jaar benaderd, zonder dat er ooit iets gebeurde. Zij geeft ook aan dat zij nooit geweigerd heeft. Zij verklaart dat zij niet reageerde. Ondanks dit gebrek aan enthousiasme, zou de verzoekende partij mee naar Pakistan worden gestuurd als afgevaardigde van S., een actieve talib in de madrassa. Haar enige uitleg hiervoor is dat zij slim zou zijn. De verzoekende partij stelt nooit te hebben gereageerd op deze rekrutering, maar verklaart wel dat zij "een of twee" keer zakken van S., een gekende talib, heeft afgeleverd aan de mullah van de moskee. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij echter verklaard dat zij "*verschillende keren pakketjes bezorgen van de ene plaats naar de andere*" (stuk 16, vragenlijst DVZ, vraag 5). Zij geeft aan niet te weten wat er in deze zakken zat (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 11). Aldus kan de verzoekende partij alleen vage informatie verschaffen. Zij geeft niet duidelijk aan hoe vaak en om welke reden op haar werd gerekend om bepaalde zaken te smokkelen. Het is opmerkelijk dat de verzoekende partij beweert dat zij en haar familie nooit vrijwillig de taliban hebben geholpen, maar dat uit haar andere verklaringen blijkt dat de taliban meermaals op haar en haar familie rekende om bepaalde taken uit te voeren. De verzoekende partij genoot blijkbaar voldoende vertrouwen om de afgevaardigde van S. te worden in de groep die naar Pakistan gestuurd kan worden. Toch kan de verzoekende partij enkel vage antwoorden geven over de taliban en kan zij over S. enkel zeggen dat hij van een ander dorp komt, dat hij ouder is en dat hij actief is in de madrassa. Er zou kunnen verwacht worden dat de verzoekende partij meer informatie zou kunnen verschaffen over de persoon wiens afgevaardigde zij zou worden.

De verzoekende partij verklaart verder dat zij haar vader heeft geïnformeerd dat zij naar Pakistan gestuurd zou worden door de taliban. Haar vader zei dat dat zij zich geen zorgen moest maken, dat hij met de qari (korangeleerde) zou gaan praten. Deze qari bevestigde echter dat de verzoekende partij naar Pakistan moest gaan, waarop de vader van de verzoekende partij weigerde (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 13-15). Ondanks deze duidelijke weigering, wou de taliban blijkbaar van geen wijken weten en moest de verzoekende partij nog steeds mee naar Pakistan. Hoewel de verzoekende partij en haar familie hun dorp pas zaterdag hebben verlaten, kan de verzoekende partij niet aangeven of de taliban daadwerkelijk een groep van jongens op vrijdag, de dag voor hun vlucht, naar Pakistan heeft gestuurd. Bovendien stelt de verzoekende partij dat de taliban haar is komen zoeken bij haar thuis, maar dat zij door een smoesje van de moeder, namelijk dat zij niet thuis was, snel weer weggingen en enkel vroegen dat de verzoekende partij zich vrijwillig zou melden (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 13-15 en 22). Dergelijke gang van zaken is opmerkelijk, gelet op het feit dat de taliban al op de hoogte waren van de twijfels van de verzoekende partij. Het gegeven dat de taliban, die de verzoekende partij graag wilden rekruteren, niet naar haar gezocht heeft toen ze zich niet aangemeld heeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas. Deze vaststelling, gecombineerd met het feit dat de vader van de verzoekende partij alsook de verzoekende partij zelf toch enigszins regelmatig gevraagd werden om bepaalde taken op te nemen, maken dat de verklaringen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen.

Op het einde van het gehoor bij het CGVS stelt de verzoekende partij dat zij misbruikt werd door "een of twee" qari's. Zij geeft aan dat de betrokken qari's haar bepaalde seksueel getinte vragen gesteld hebben en dat zij haar lichaam en gezicht hebben aangeraakt (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 19-20). De verzoekende partij stelt dat de qari's dit bij haar deden omdat ze geen baard had en ze haar knap vonden. De verzoekende partij stelt ook dat ze dit aan niemand verteld heeft, ook niet aan haar familie. De verzoekende partij geeft voorts aan dat dit misbruik vorig jaar, dus in 2018, plaatsgevonden heeft. De verzoekende partij was bijgevolg toen 18 à 19 jaar oud. De waarachtigheid van deze verklaringen wordt ondermijnd doordat de verzoekende partij eerst stelt dat het één of twee qari's waren die haar misbruikt hebben om vervolgens toch over twee qari's te spreken. Voorts kan de verzoekende partij op de naam van de qari's na, geen verdere informatie over hen geven. De waarachtigheid van deze verklaringen wordt verder ondermijnd omdat de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het gehoor van 4 september 2019 niet volledig gelijklopen met hetgeen zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij

immers verklaard dat zij moest gaan logeren bij de taliban en dat het hun bedoeling was haar te verkrachten maar dat zij niet geweest is (stuk 16, vragenlijst CGVS, vraag 5). Zelfs indien aangenomen wordt dat de qari's leden van de taliban waren, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij tijdens het gehoor niet aangegeven heeft deze personen haar gevraagd hebben om bij hen te logeren en dat zij dit geweigerd heeft. Daarenboven werd op 8 juli 2019 de vragenlijst 'bijzondere procedure noden' op de Dienst Vreemdelingenzaken overlopen. De verzoekende partij heeft geen bijzondere procedurele noden kenbaar gemaakt. Evenmin heeft de verzoekende partij aangegeven dat ze liever werd gehoord door een persoon van hetzelfde of het andere geslacht of dat de tolk van hetzelfde of van het andere geslacht diende te zijn. Uit het gehoorverslag van 4 september 2019 blijkt dat de protection officer ook de tijd en ruimte aan de verzoekende partij gegeven heeft om over dit misbruik te praten en aan de verzoekende partij de mogelijkheid meegedeeld om een psychologisch verslag bij te brengen. In het attest van 29 augustus 2019 vermeldt de psycholoog het misbruik niet. In het attest van de psycholoog van 9 september 2019 wordt aangegeven dat zij gesproken hebben over *“traumatische ervaringen m.b.t seksueel misbruik”*. Verdere informatie wordt hierover niet gegeven. Er wordt evenmin vermeld tijdens welke sessie de verzoekende partij dit verteld heeft. In het gehoor van 4 september 2019 stelt de verzoekende partij dat zij met haar psycholoog niet heeft gesproken over het misbruik in de madrassa. In de nieuwe brief van de psycholoog wordt vermeld welke thema's aan bod komen, waaronder *“traumatische ervaringen m.b.t. seksueel misbruik”*. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij tussen 4 september 2019 en het opstellen van de brief nog een sessie heeft gehad bij haar psycholoog, dient er te worden vastgesteld dat het louter vermelden van deze problematiek bij de psycholoog onvoldoende is om dit misbruik ook daadwerkelijk aan te tonen. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Bovendien kon worden vastgesteld dat ten aanzien van het CGVS geen verklaringen wilde afleggen over deze feiten, waardoor een objectieve beoordeling van dit element in uw relaas quasi onmogelijk wordt. Gevraagd of u dit wel ter sprake bracht tijdens uw sessies bij de psycholoog, gaf u aan dat u dit niet deed (CGVS, p.23). In samenspraak met uw advocaat kreeg u de mogelijkheid om dit alsnog te doen. Echter, in het attest dat enkele dagen na het onderhoud aan het CGVS werd overgemaakt, wordt louter vermeld dat tijdens de sessies verschillende thema's aan bod komen, waaronder ook traumatische ervaringen m.b.t. seksueel misbruik, zonder dat dit verder wordt gepreciseerd. Dit alles doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen m.b.t. het seksueel misbruik waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest.”* Voormelde draagkrachtige motieven worden op generlei wijze door de verzoekende partij weerlegd. Ook in het verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen verdere informatie over dit voorgehouden misbruik bij.

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij zelf stelt dat het misbruik niet de reden is waarom zij Afghanistan is ontvlucht. Zij stelt dat *“het misbruik een reden zou kunnen zijn, maar ik praatte er niet over met mijn familie. Ik ging weg omdat ze me naar pakistan wilden sturen”* (stuk 6, gehoorverslag 4 september 2019, p 20). Aldus dient te worden gesteld dat de verzoekende partij zelf het misbruik niet beschouwd als haar vluchtreden.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.2.4.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.2.4.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.2.4.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.2.4.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Dorp Kosa, gelegen in het district Nerkh van de provincie Maidan Wardak, dient de situatie in het district Nerkh gelegen in de provincie Maidan Wardak onderzocht te worden.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *“De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”*

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Maidan Wardak, indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Wardak, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (EASO Guidance note van juni 2019, p. 118).

In andere woorden, de provincie Maidan Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Maidan Wardak ligt in dezelfde lijn.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Nerkh gelegen in de provincie Maidan Wardak dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. Uit de landeninformatie blijkt dat het district Nerkh betwist gebied is met een hoge talibanaanwezigheid. Uit dezelfde bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA) elk jaar een kaart publiceert die de ernst van het conflict in Afghanistan weergeeft. Voor deze kaart baseert UNOCHA zich op een combinatie van drie indicatoren: het aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, ontheemden ten gevolge van het conflict en burgerslachtoffers. Uit de recente landeninformatie blijkt specifiek met betrekking tot het district Nerkh dat UNOCHA het district indeelt in de derde hoogste categorie (EASO COI juni 2019, p.277). Er wordt in de meest recente landeninformatie gesteld dat er tussen 1 januari 2018 en 28 februari 2019 90 incidenten plaatsvonden door opstandelingen in de provincie Maidan Wardak. In het district Nerkh is er sprake van luchtaanvallen en militaire operaties die ondertussen het leven hebben geëist van minstens 11 burgers. In september 2018 zijn er vier mensen gedood doordat hun voertuig een landmijn raakte in de buurt van Khanjan Khel in het district Nerkh. De lokale taliban heeft inwoners gewaarschuwd tegen het reizen op deze weg van acht uur 's avonds tot vier uur 's ochtends. Volgens een rapport aangaande geweld gerelateerd aan verkiezingen van UNAMA, werden in de provincie Maidan Wardak burgers bedreigd door de taliban door nachtbrieven, wegblokkades en gebruik van indirecte wapens, zoals granaten en explosieven (EASO COI juni 2019, p. 277 -278).

De Kaboel-Kandahar snelweg gaat door de districten Maidan Shahr, Narkh en Saydabab. De provinciale weg gaat van Maidan Shahr in het westen tot het district Bamyan. Op deze provinciale weg

heeft de taliban enkele controlepunten opgesteld, terwijl er ook melding wordt gemaakt van Afghaanse nationale legersoldaten die lokale mensen bedreigen en slaan. De taliban int tevens ushr (belastingen) op de lokale wegen. Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Kaboel-Kandahar snelweg soms afgesloten wordt omwille van conflicten tussen de taliban en de Afghaanse autoriteiten (EASO COI juni 2019, p. 275 -276).

Uit de recente landeninformatie blijkt verder dat gedurende de periode tussen 1 januari 2018 en 31 december 2018, UNOCHA melding heeft gemaakt van 3199 “*internally displaced persons*” (IDP, ontheemden) in de provincie Maidan Wardak. De meesten werden opgevangen in de eigen provincie of in één van de naburige provincies Kaboel en Ghazni. Tussen 1 januari 2019 en 28 februari 2019 werden geen IDP’s gemeld. Uit de landeninformatie blijkt dat 1092 ontheemden uit het district Nerkh komen (EASO COI juni 2019, p.279).

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Nerkh, gelegen in de provincie Maidan Wardak wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en *b*) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c*) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in haar woonplaats, het dorp Kosa, gelegen in het district Nerkh in de provincie Maidan Wardak, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden invoeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Nerkh dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op haar mentale problemen en heeft twee psychologische verslagen bijgebracht. Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat uit deze verslagen niet eenduidig kan afgeleid worden sedert wanneer de verzoekende partij psychologisch begeleid wordt. In het verslag van 29 augustus 2019 wordt melding gemaakt van mei 2019. In het andere verslag van 9 september 2019 stelt de psycholoog echter dat de verzoekende partij “*in psychotherapie is sinds januari 2019*”. De klinische psycholoog geeft verder aan dat er een vermoeden is van een klinische depressie en dat zij over meerdere zaken praten. Uit de verslagen kan niet worden opgemaakt hoe “*het vermoeden*” van de

diagnose werd vastgesteld. Evenmin blijkt of de verzoekende partij ook door een dokter waaronder een psychiater wordt opgevolgd voor deze mentale problemen. Rekening houdend met de hoger beschreven veiligheidssituatie in het district Nerkh in de provincie Maidan Wardak toont de verzoekende partij niet aan dat haar toestand een verhoogde kwetsbaarheid in hogervermelde zin met zich meebrengt in deze regio. In het psychologisch verslag worden er weliswaar verschillende karakteristieken van verzoekers depressie vermeld, doch blijkt geenszins uit de elementen opgenomen in de neergelegde verslagen dat de verzoekende partij in het dorp Kosa, gelegen in het district Nerkh in de provincie Maidan Wardak niet de mogelijkheden zou hebben om zich, gelet op haar lichamelijke en geestelijke toestand, niet volledig in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor bloot stellen aan de risico's van willekeurig geweld. Louter op basis van de psychologische verslagen toont de verzoekende partij niet aan dat haar persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in haar herkomstregio binnen het district Nerkh in de provincie Maidan Wardak op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar. Voor zover de verzoekende partij nog wijst op haar rugpijn en het feit dat zij hiervoor medicatie ontvangt, toont zij niet aan dat zij omwille van haar rugpijn bloot gesteld zal worden aan de risico's van willekeurig geweld. Uit het neergelegde medisch overzicht blijkt enkel dat de verzoekende partij enkele malen pijnstillers heeft genomen voor haar rug en een paar keer 'hotgel' heeft aangebracht. De verzoekende partij toont met deze elementen niet aan dat het zou gaan om een persoonlijke omstandigheid die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld dermate verhoogt.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/3, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Nerkh vestigt.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Nerkh een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De verzoekende partij heeft op haar gehoor een brief van haar psycholoog van 29 augustus 2019 voorgelegd. Hierin wordt gevraagd om de verzoekende partij een pauze te gunnen indien zij het moeilijk krijgt en om te stellen dat haar psychologische problemen het gehoor mogelijk kunnen bemoeilijken. Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij deze brief zonder problemen heeft kunnen voorleggen en dat haar werd gezegd dat ze altijd mocht aangeven wanneer zij een pauze nodig had. Er blijkt dan ook dat er afdoende rekening werd gehouden met de voorgelegde brief.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.6. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen.

en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS